

Trablus

Hisham Matar

Beni havaalanına götürdüler, araba giderken de hangi yoldan gideceklerini tartıştılar: Baba en kısa yoldan gitmek istiyordu, Mama'ysa Şehitler Meydanı'ndan gitmemizde ısrarlıydı. Oradan bir şey almak istiyormuş. Beni Baba'nın yanına oturtular, Mama arkada oturuyordu. Bu şekilde en son dört yıl önce, ben beş yaşındayken oturmuştuk, beni hastaneden eve getirdiklerinde. Beyaz bir cellabiye giymiştim, kasıklarımın önüne gelen kısmında, tentürdiyot yüzünden mavi-kızıl bir leke vardı. Acısı hafiflesin diye bacaklarımı açmış oturuyordum, öndeydim, ayaklarımı uzatacak daha fazla yer vardı burada, Mama arkadaydı, el çırpıp her zamanki şarkıları söylüyordu. Geçirdiğim şoktan ve ihlal edilmişlikten nasıl titrediğimi hatırladım.

Şehitler Meydanı insan kaynıyordu. Güneş dünya kadar vardı. Baba arabayı meydanın yan tarafına park etti.

"Hemen gelirim," dedi Mama, meydanı geçip gözden kayboldu.

Baba'nın elleri direksiyonu sıkı sıkı tutuyordu. Motoru kapatmıştı, ama sinyal lambaları hala çalışıyordu. Boş boş ileriye bakıyordu.

Meydana bakıp Nasır'ı düşündüm. Bizim evdeyken babasının söyledikleri geldi aklıma. "Dediler ki genç bir adam, koltuğunun altında bir daktiloyla meydandan koşarak geçmiş, peşinde de Devrim Komitesi'nden bir grup adam varmış." Nasır'ı siyah ve parlak daktilosuyla canlandırdım gözümde, Baba'nın peşinden onların "merkez"ine giderken gördüğümde de aynı daktilo vardı, yalınayak koşuyordu, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı, rüzgar dolmuştu gömleğine, bir an durakladı, "Bu taraftan mı? Yok, şuradan mı?", ardından pazara saptı, kalabalıkta kaybolurum diye umarak, peşindekiler onu gömleğinden yakalayınca birden döndü, daktilo bir tarafa uçtu, Baba'nın isteği üzerine bana daktilo yazmasını öğretmeye çalıştığı daktiloydu bu, şimdi elleri, olacakların beklentisiyle başının üstündeydi, kışına tekme yemeden önce Üstat Raşit'in yaptığı gibi -şimdi düşünüyorum da, bütün felaketlerin kökünde, kaynağında belki de beklenti var- at gibi anırıyordu, tıpkı dilenci Behlül gibi, yere düştü, peşindekilerin hepsi ona yetişti, yetkili bir şekilde tekmelemeye başladılar, haykırıyordu, gelip kendisini kurtarsın diye babasına sesleniyordu, çünkü çok kısa zamanda çok fazla şey olmuştu, yalvarıyor, ağlıyordu, yüzü bir anlığına bacak ormanı arasından göründü, bir gözünün üstü kanamıştı, alt dudağı Baba'nınki gibiydi, küçük bir patlıcan kadar şişmişti. Kan görüntüsüne neden bu kadar saygı duyuyorduk? Güneş neden bu kadar acımasız? "Nasır nerde?" diye bağırdım Baba'ya. "Onu da öldürdüler mi?" Bana baktı, gözlerinde korku. Gözlerinin önünde ellerimi çırpayım diye düşündüm, ama onun yerine kucağına doğru daldım. Gövdesi geri gitti Baba'nın. Beni tuttu, üstüme kapandı. Üstat Raşit'in Kerem'i Lebda'dan dönüşte otobüste böyle tuttuğunu hatırladım, ne güzeldi Lebda. "Gitmek istemiyorum, Piramitleri görmek istemiyorum," demeye çalıştım, ama giysileri ağzımı kapadığı için sesim çıkmadı.

Sonra arka kapının açıldığını duydum, Mama'nın ağırlığı arabayı salladı. Ses

çıkarmadan, “Ne oldu? Ne oldu?” diye sormadan bekledi. Sonra “Hadi gidelim,” dedi, Baba’yla birbirimizden ayrıldık. Motoru çalıştırdı. Hoş bir sestir, dönüşlerle yumuşatılmış düzenli, huzur verici bir ses. Sinyal kolunu öbür tarafa bastırıp çıktı. Düz yola çıkınca kendiliğinden, itaatkar bir şekilde kapandı sinyal. Dönüp Mama’ya baktım, kucağında bir torba dolusu susamlı çubuk duruyordu, güneş gözlükleri gözlerini örtüyordu.

*

Havaalanı boştu. Okulun ilk günümüştü gibi tedirgindim. Koyu mermer zeminin üstünde turuncu renkli plastik iskemleler, izci çocuklar gibi sıra sıra dizilmişti. Mama’nın elinde çantası olmadığını ancak Baba benim ağır valizimi yürüyen banta koyduğunda fark ettim, o zaman hatırladım ki “Yolculuğa çıkıyorsun,” demişti Mama, “biz” değil, “sen.” Bu ayrıntıya daha önce dikkat etmediğim için kendimi azarladım, daha önce, yani kapının çerçevesine ya da bahçe kapısına tutunabileceğim, denize kaçabileceğim sırada.

Baba şimdi üniformalı bir kadınla konuşuyordu. Yakasında kanat biçimli bir broş vardı. Baba parmağıyla bana işaret etti, sonra kadının eline para tutuşturdu. Kadın başını salladı, Baba’nın omzuna dokunup gitti, sürekli gülümsüyordu. Sonra Baba beni koltukaltlarımdan havaya kaldırıp sarıldı.

“Seni görmeye geleceğiz,” dedi, fazla sıkıyordu beni.

Mama onun arkasında duruyordu, bir eli ağzındaydı, gözleri de siyah güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti. “Yakında eve döneceksin,” dedi, kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyordu.

“Ne olur ağlama Sluma,” dedi Baba.

Sonra her şeyi biliyormuş gibi görünen hostes beni götürdü. Dönüp baktığımda Mama’yı Baba’nın kollarında gördüm. En çok sevdiğim, gerçeği benden saklamak için her şeyi yapacaklarından emin olduğum iki insan oradaydı işte, boş havaalanında birbirlerine sokulmuş, yavaş yavaş gözden kayboluyorlardı. Şimdi el sallama zamanı mıydı? Ama artık göremiyordum onları. Nereye bakarsam bakayım, yoklardı.

Gerçeği uzaklaştıramazdınız, zekiydi, kurnazdı, umursamaz bir hızda sızıverirdi, şaşırtıcı olan yalnızca tanıdıklığı, bilindikliğiydi. Tek başıma Kahire’ye yollanacağımı, Mama’nın telefon almasını kulağıyla omzu arasında tutarak not aldığı okul isminin benim gelecekteki okulum olduğunu biliyordum, havaalanına çantasız geldiğini fark etmeden önce biliyordum, Mama ağız tatlısın diye, üzüntümü bastırın diye susamlı çubuk almaya gittiğinde Baba’nın göbeğine yüzümü dayayıp “Gitmek istemiyorum, Piramitleri görmek istemiyorum,” diye ağladığımda biliyordum. Biliyordum ve denize kaçmamıştım. Babamla birlikte, takım elbiseler giymiş, dünya işleriyle meşgul ve bütün adamlar gibi ağır iki adam olarak binme hayalleri kurduğum uçağın içinde beni nihayet koltuğuma getirdiklerinde, babamı bir daha görmeyeceğimi, ben bu çılgınlıktan uzak bir şekilde büyüyeyim diye tek başıma yollandığım yabancı bir ülkedeyken onun öleceğini anladım.

*

Uçağın kalkışındaki gürültü önce beni korkuttu, sonra etrafıma baktım ve diğer yolcuların ne kadar sakin olduğunu gördüm. Beni Mama’dan alıp koltuğuma getiren hostes, narin

avucuna Baba'nın katlı bir tomar dinar sıkıstırdığı hostes bana gülümseyip durdu ve ambalajında uçaklar olan şekerlemeler getirdi sürekli. Bulutlar pamuk gibiydi, mavi müthişti, aşağıdaki dünya solucana benzeyen arabalarla canlanmış bir atlas sayfasıydı, sessiz pencereler ışığı yansıtıyordu. Libya bir kıyı şeridiydi, bir yanda bitmek bilmez sarı çöl Afrika'nın içlerine doğru uzanıyordu, diğer yandaysa çocukluğumun köpüklerle kabaran lacivert Akdeniz'i vardı.